

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/135/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313010465
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4313010465.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci odsúdeného F. X. , pre trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona k § 234 odsek 1, Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v platnom znení a iné trestné činy, o sťažnosti odsúdeného F. X. proti uzneseniu Okresného súdu Levice z 23.09.2013, sp. zn. 2Nt/37/2013, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 31. októbra 2013, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku s a sťažnosť odsúdeného F. X. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“), konajúci na verejnom zasadnutí v senáte, uznesením z 23.09.2013, sp. zn. 2Nt/37/2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného F. X. (ďalej len „odsúdený“) z 06.05.2013 na povolenie obnovy konania (ďalej len „návrh“), ktoré sa skončilo rozsudkom súdu prvého stupňa zo 18.03.2013 sp. zn. 2T/135/2005 s tým, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku (ďalej len „prejednávaná vec“).

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil zistením, že po vydaní rozsudku v prejednávanej veci nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania, pretože za také nemožno považovať ani tie, ktoré vyplynuli aj z na verejnom zasadnutí súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov.

Mal za preukázané, že odsúdený F. X. bol rozsudkom Okresného súdu Levice z 18.03.2013 sp. zn. 2T/135/2005 odsúdený za trestné činy násilného charakteru a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v platnom znení ako najprísnejšie trestného činu, kde je trestná sadzba 2 - 10 rokov s použitím zásady zostrenia podľa § 35 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorého prichádzal do úvahy trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov až 13 rokov a 4 mesiace. Odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 6 mesiacov, pričom bolo použité ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody podľa § 40 odsek 1 Trestného zákona. Zároveň boli zrušené výroky o treste rozsudkov Okresného súdu Levice sp .zn. 4T 37/2004 a sp. zn. 2T 35/2003.

Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. Novembra 2012 číslo PL. US 106/2011-85 vyplýva, že v § 41 odsek 2 zákona číslo 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s článkom 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že strata účinnosti časti ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona (za bodkočiarkou) sa považuje za skutočnosť súdu skôr neznámu avšak s poukazom na ustanovenie § 394

odsek 1 Trestného poriadku je potrebné skúmať, či by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa.

Nálezom ústavného súdu Slovenskej republiky bol konštatovaný nesúlad § 41 odsek 2 Trestného zákona v časti za bodkočiarkou s Ústavou Slovenskej republiky. V rozsudku Okresného súdu sp. zn. 2T 135/2005, ktorým bol odsúdený F. X., bolo použité ustanovenie podľa § 35 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona. Zo znenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že v prípade odsúdeného nie je konštatovaná neústavnosť ustanovenia § 35 odsek 2, respektíve odsek 3 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb.

Napadnuté uznesenie bolo odsúdenému, jeho obhajcovi a prokurátorovi oznámené vyhlásením na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa uskutočnenom 23.09.2013 v ich prítomnosti, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, odsúdený podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť, ktorú odôvodnil sám písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 10.10.2013 a to tvrdením, že súdom prvého stupňa mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v rámci tzv. asperačnej zásady a bol vypočítaný zo základnej sadzby za najprísnejší sa zo zbiehajúcich trestných činov t.j. za trestný čin lúpeže, za ktorý bola zákonná sadzba dva roky až desať rokov, pričom v rámci zásady zostrenia mu bola vypočítaná dolná hranica sedem rokov a osem mesiacov a horná hranica trinásť rokov a štyri mesiace. Nakoľko sa k trestnej činnosti doznal, bol mu v zmysle § 40 odsek 1 Trestného zákona mimoriadne znížený trest odňatia slobody na štyri roky a šesť mesiacov. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR č. PL US 106/2011 z 28.11.2012, v ktorom je uvedené, že v § 41 odsek 2 (§ 35 odsek 2) Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s článkom I. Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku ako aj § 41b odsek 1 zákona číslo 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky. S poukazom na skutočnosť, že súd prvého stupňa pri ukladaní aj v jeho prípade aplikoval ustanovenie § 41 odsek 2, § 35 odsek 2 Trestného zákona, je to dôvod na povolenie obnovy konania s poukazom na ustanovenie § 41b odsek 1 zákona číslo 38/1993 Z.z. a § 394 odsek 1 trestného poriadku, ktorý upravuje materiálne podmienky pre povolenie obnovy konania, pričom strata účinnosti vyššie citovaného ustanovenia (jeho časti) sa považuje za skutočnosť skôr neznámu, v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Záverom uviedol, že cíti sa byť ukričnený a žiada o zníženie trestu o dvanásť mesiacov.

Nadriadený súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávajúcu vec na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného, pri rozhodovaní o nej podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému tento sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

V rámci plnenia tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná a to z nasledujúcich dôvodov a právnych úvah.

Odsúdenému bol právoplatným rozsudkom síce uložený súhrnný trest vo výmere štyri roky a šesť mesiacov (so zaradením na jeho výkon podľa § 39a odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona do II. nápravno-výchovnej skupiny) podľa zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 234 odsek 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 a upravenej s použitím § 35 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 (teda za viac trestných činov spáchaných viacerými skutkami, po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a s následným aplikovaním ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody v zmysle § 40 odsek 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006), z čoho je však nepochybné, že právoplatným rozsudkom odsúdenému nebol uložený súhrnný trest podľa 42 odsek 1 Trestného zákona za použitia zásad v zmysle ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona (účinného od 01.01.2006), časť textu ustanovenia ktorého nasledujúceho za bodkočiarkou: „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ dňom účinnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011 uverejneného 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z. (ďalej len „nález“) stratila účinnosť pre jej nesúlad s článkom I. odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky.

S poukazom na túto nespornú skutočnosť súd prvého stupňa dôvodne nezistil ani dôvod na zisťovanie podmienok ustanovených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 41 b odsek 1 zákona číslo 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“).

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, jeho sťažnosť podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).